

РЕШЕНИЕ

№ 5832

гр. София, 18.09.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 44 състав, в публично заседание на 10.09.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Тодорова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **7507** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 268 от ДОПК.

Жабоподателката А. Г. А. -В., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] оспорва Решение № ПИ-138/03.07.2013 г. на Директора на ТД на НАП-С..

Жалбоподателката поддържа, че с Писмо изх. № 4896-000008/29.05.2013 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С., Дирекция „Събиране”, публичният изпълнител е отказал да отпише като погасени по давност публичните й задължения по ИЛ от 29.01.2010 г. по внохд №354/2009 г. на САС, 7 с-в, за заплащане на :

-глоба в размер на 1000 лв., определена с Присъда № 39/22.06.2009 г. на САС, 7 С-В, по внохд 354/2009 г., потвърдена с Решение № 446/25.01.2010 г. по нохд. № 467/2009 г. на ВКС, II н.о, заедно с начислените лихви, с взыскател държавата;

-съдебно-деловодни разноски в размер на 90 лв., заедно с начислените лихви, с взыскател Висш съдебен съвет;

- такса за издаване на изпълнителен лист в размер на 5 лв. по внохд 354/2009 г. на САС, НО, 7 с-в, заедно с начислените лихви, с взыскател Апелативен съд - С..

Същата обжалвала действията на публичния изпълнител, обективирани в писмо изх. № 4896-000008/29.05.2013 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С.. С Решение № ПИ-138/03.07.2013 г. на Директора на ТД на НАП-С., административният орган оставил жалбата без уважение.

Твърди, че Решението на ТД на НАП С. е незаконосъобразно.

За погасяване на задълженията е изтекла относителната и абсолютната

давност, за което прави изрично възражение.

Сочи, че е изтекла относителната давност за погасяване на задълженията. Излага съображения в следния смисъл:

На първо място глобата е административно наказание и по отношение на нея се прилагат разпоредбите на ЗАНН. Съгласно чл. 82, ал. 1 от ЗАНН административното наказание не се изпълнява ако са изминали две години. Давността започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието и се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо наказания за изпълнение на наказанието /чл. 82, ал. 2 от ЗАНН/. Глобата в размер на 1000 лв. и присъдените съдебно-деловодни разноски в размер на 95 лв. са й наложени с Присъда № 39/22.06.2009 г. на САС, 7 с-в, по внохд №354/2009 г., потвърдена с Решение № 446/25.01.2010 г. по нохд. № 467/2009 г. на ВКС, II н.о., което е окончателно и не подлежи на обжалване.

От 25.01.2010 г. е започнала да тече давността. Последната е прекъсната с предаването на изпълнителния лист на ТД на НАП С. за събиране на вземането на 16.02.2010 г. От 16.02.2010 г. е започнала да тече нова двугодишна давност, която не е спирана или прекъсвана. Относителната двугодишна давност за погасяване на задължението е изтекла на 16.02.2012 г.

Поддържа и, че била изтекла абсолютната давност.

Независимо от спирането или прекъсването на давността административното наказание не се изпълнява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по ал. 1 /чл. 82, ал. 3 от ЗАНН/. Затова според нея административното наказание глоба се погасява с изтичане на тригодишна абсолютна давност. В настоящия случай абсолютната тригодишна давност по чл. 82, ал. 3 от ЗАНН е изтекла на 25.01.2013 г. В двугодишен срок от влизане в сила на Решението на ВКС не е образувано изпълнително дело. Същото е образувано едва през май 2013 г., поради което в случая са приложими разпоредбите на чл. 82 от ЗАНН, а не на чл. 171 от ДОПК.

При тези фактически твърдения моли съдът да отмени: 1/. Решение № ПИ-138/03.07.2013 г. на Директора на ТД на НАП-С., 2/. да отмени действията на публичния изпълнител, обективирани в писмо изх. № 4896-000008/29.05.2013 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С., дирекция „събиране”, изразяващи се в отказ да отпише като погасени по давност публичните й задължения по и.д. №4896/2013 г. По описа на ТД на НАП С., с титул изпълнителен лист от 29.01.2010 г. по внохд №354/2009 г. на САС, НО, 7 с-в, за заплащане на :

- глоба в размер на 1000 лв., определена с присъда № 39/22.06.2009 г. на САС, 7 състав, по внохд №354/2009 г., потвърдена с решение № 446/25.01.2010 г. по нохд. № 467/2009 г. на вкс, II н.о, заедно с начислените лихви, с взыскател държавата;
- съдебно-деловодни разноски в размер на 90 лв., заедно с начислените лихви, с взыскател Висш съдебен съвет;
- такса за издаване на изпълнителен лист в размер на 5 лв. по внохд. №354/2009 г. на САС, но, 7 с-в, заедно с начислените лихви, с взыскател Апелативен съд - С..

Моли също така съдът да задължи публичния изпълнител да отпише като погасени по давност публичните задължения по и.д. №4896/2013 г. на ТД на НАП С., с титул изпълнителен лист от 29.01.2010 г. по внохд. №354/2009 г. на САС, НО, 7 с-в, за заплащане на : глоба в размер на 1000 лв., определена с присъда № 39/22.06.2009 г. на САС, 7 с-в, по внохд. №354/2009 г., потвърдена с решение № №446/25.01.2010 г. по нохд. №467/2009 г. на ВКС, II Н.О, заедно с начислените лихви, с взыскател

държавата; съдебно-деловодни разноски в размер на 90 лв., заедно с начислените лихви, с взыскател Висш съдебен съвет; такса за издаване на изпълнителен лист в размер на 5 лв. по внохд. №354/2009 г. на САС, НО, 7 с-в, заедно с начислените лихви, с взыскател Апелативен съд -С..

Ответникът –Директорът на ТД на НАП [населено място], счита жалбата за неоснователна и моли да се отхвърли като такава.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235 ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна, следното:

Жалбата е подадена срещу акт, който на основание последната разпоредба на чл.268, ал.1 от ДОПК подлежи на съдебен контрол, с оглед на което е процесуално допустима. Не се установява наличие на препятстващи съдебното производство основания по смисъла на чл. 159 от АПК във вр. с пар. 2 от ДР на ДОПК, с оглед на което и съдът намира допустимост на съдебното разглеждане на жалбата по делото .

Жалбоподателката е получила и в този смисъл е уведомена за оспорения акт на дата 11.07.2013г. с обратна разписка известие, а е подала жалбата срещу Решението на Директора на ТД на НАП на дата 18.07.2013г., т.с. в 7 дневния преклузивен срок по чл.268, ал.1 от ДОПК.

Същата е подадена и от лице, което има правен интерес от съдебното оспорване на акта, доколкото се явява негов адресат, който брани накърнените му права и законни интереси.

По съществото на жалбата съдът приема, следното:

По делото се представи оспореното Решение№ ПИ-138/03.07.2013 г. на И. И. Х. на длъжност директор на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите С..

Решението е по повод на жалба против писмо с изх. № 4896-000008/29.05.2013 г., издадено от Л. Я. на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП .

Жалбоподателят оспорва цитираното писмо като счита, че същото е неправилно и незаконосъобразно по съображения, подробно изложени в жалбата.

Установява се от решението, че в Териториална дирекция на Национална агенция за приходите С. срещу А. Г. А. - В. е образувано производство за принудително събиране на публични държавни вземания за глоба, разноски и държавна такса, установени с изпълнителен лист от 29.01.2010 г. на Софийски градски съд.

С Възражение с вх. № 1594-01-239/09.04.2013 г. до публичния изпълнител, длъжникът е поискал отписване на задълженията за глоба, установени с изпълнителен лист от 29.01.2010 г. на СГС, като посочва, че същите са погасени по давност. По направеното искане публичният изпълнител се е произнесъл с писмо с изх. № 4896-000008/29.05.2013 г. като е приел, че публичните задължения за глоба, установени с изпълнителен лист от 29.01.2010 г. на СГС не са погасени по давност и е оставил без уважение подаденото възражение. Това действие на публичния изпълнител е предмет на обжалване в настоящото производство.

Видно от административната преписка по изп. дело № 4896/2013 г., представена и по делото, публичните вземания по изпълнителен лист от 29.01.2010 г. по описа на СГС, са публични вземания за глоба, разноски и държавна такса.

Според директора на ТД на НАП, съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК, действала към момента на установяване на процесните публични вземания,

публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. В случая, такъв закон се явява Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/, който съдържа изрична уредба за погасителната давност, когато публичното вземане е глоба.

Съгласно нормата на чл. 82, ал. 1, б. „а“ от ЗАНН административното наказание глоба не се изпълнява, когато са изтекли две години от влизането му в сила, а съгласно нормата на чл. 82, ал. 3 от ЗАНН независимо от спирането или прекъсването на давността, административното наказание не се изпълнява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по ал. 1, т.е. ако са изтекли три години от влизане в сила на НП. Тригодишната погасителна давност не се прилага в хипотезата на ал. 4 от същата разпоредба, ако в двугодишния срок е образувано изпълнително производство за събиране на вземането за глоба. В настоящия случай, задължението за глоба по издадения изпълнителен лист от 29.01.2010 г. на СГС, е определено с Решение № 446/29.01.2010 г. на ВКС, като от датата на постановяване на съдебното решение на 29.01.2010 г. е започнала да тече давността по отношение на вземането за глоба. Изпълнителният лист е постъпил за събиране в ТД на НАП С. на 16.02.2010 г.. видно от писмо с вх. № 10-00-1537/16.02.2010 г. на СГС. С предаването на изпълнителният титул в рамките на изискуемия 2-годишен срок, директорът на ТД на НАП е риел, че е изпълнена хипотезата на чл. 82, ал. 4 от ЗАНН и следва да бъде приложен институтът на общата петгодишна давност по чл. 171, ал. 1 от ДОПК. Предаването на изпълнителния титул за събиране в образуваното производство по принудително изпълнение представлява действие, което прекъсва давността, съгласно нормата на чл. 172, ал. 2 от ДОПК, като от прекъсването на давността на 16.02.2010 г. е започнат да тече нов 5-годишен давностен срок, който към настоящия момент не е изтекъл. Съгласно чл. 171, ат. 2 от ДОПК, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е трябвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността. Предвид горното, към настоящия момент според ответната страна, не е изтекла и абсолютната десетгодишна давност по чл. 171, ат. 2 от ДОПК.

При тези правни изводи директорът на ТД на НАП, е оставил жалбата с вх. № 94-А-556/19.06.2013 г., подадена от А. Г.-В., срещу писмо с изх. № 4896-000008/29.05.2013 г., издадено от Л. Я. на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С., без уважение.

От правна страна съдът приема следното:

В случая, на първо място следва да се посочи, че релевантните за разрешаването на административноправния въпрос факти и обстоятелства са установени от материално компетентен административен орган, като оспореният административен акт, е постановен в хода на административно производство, осъществено по реда на чл. 266 и сл. от ДОПК и в изискуемата от закона форма.

По отношение на материалната законосъобразност, следва да се има предвид, следното:

В частта по НПК чл.189, ал.1-ал.3, съдът решава въпроса за разноските с присъдата или с определение. Когато подсъдимият бъде признат за виновен, съдът го осъжда да заплати разноските по делото, включително адвокатското възнаграждение

и другите разноси за служебно назначения защитник, както и разноските, направени от частния обвинител и гражданския ищец, ако са направили такова искане. Когато осъдените са няколко, съдът определя частта, която всеки от тях трябва да заплати. Когато подсъдимият бъде оправдан по някои обвинения, съдът го осъжда да заплати само разноските, направени по обвинението, по което е признат за виновен.

Според чл.190 ал.1 и ал.2 от НПК, когато подсъдимият бъде признат за невинен или наказателното производство бъде прекратено, разноските по дела от общ характер остават за сметка на държавата, а разноските по дела, образувани по тъжба на пострадалия до съда, се възлагат на частния тъжител. За присъдените разноси се издава изпълнителен лист от първоинстанционния съд.

В този смисъл съобразно чл. 190, ал. 2 НПК, вр. с чл. 11 от Тарифа за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК съдът приема, че жалбоподателката правилно е била осъдена да заплати по сметката на САС д.т. в размер на 5лв. за издаване на 1 брой изпълнителен лист.

Поради изложеното следва да се приеме, че и трите присъдени суми по издадения изпълнителен лист, представляват публични държавни вземания по смисъла на чл.162, ал.2 от ДОПК.

По принцип нормите на ДОПК не следва да намерят приложение за глобата в размер на 1000лв., тъй като ЗАНН има изчерпателна уредба на давността. Това е така, но нормата на чл. 82, ал. 4 ЗАНН изрично постановява, че разпоредбата на предходната алинея /която казва, че независимо от спирането или прекъсването на давността, административното наказание не се изпълнява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по ал. 1/, не се прилага по отношение на глобата, когато за събирането ѝ в срока по ал. 1 е образувано изпълнително производство. Понастоящем в Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/, са регламентирани два вида давност: погасителна давност, с изтичането на която се погасява възможността компетентния орган да реализира правомощията си по административно-наказателното правоотношение /чл. 34 от ЗАНН/ и изпълнителска давност, с изтичането на която се погасява възможността компетентният орган да реализира изтърпяването на наложената административна санкция /чл. 82 от ЗАНН/.

Не се спори от ответника, а това изрично е признато и в обжалваното решение на Директора на ТД на НАП, че в настоящия случай, задължението за глоба по издадения изпълнителен лист от 29.01.2010 г. на СГС, е определено с Решение № 446/25.01.2010 г. на ВКС, като от датата на постановяване на съдебното решение на 25.01.2010 г. е започнала да тече давността по отношение на вземането за глоба. Изпълнителният лист е постъпил за събиране в ТД на НАП С. на 16.02.2010 г.. видно от писмо с вх. № 10-00-1537/16.02.2010 г. на СГС.

С предаването на изпълнителния титул в рамките на изискуемия 2-годишен срок, настоящият съдебен състав намира, че не е изпълнена хипотезата на чл. 82, ал. 4 от ЗАНН. Това е така, защото за събирането на глобата в срока по ал. 1 е образувано изпълнително производство едва през 2013г. т.с след три години/виж и.д. №4896/2013 г. на ТД на НАП С., с титул изпълнителен лист от 29.01.2010 г./.

Настоящата съдебна инстанция счита, че самото предаване на изпълнителния лист на органите по публично събиране на държавните вземания, без да е образувано изпълнително дело, не означава действие по събиране на вземането, от категорията на тези, които спират или прекъсват давността за принудителното им събиране / Решение № 4824 от 06.04.2011 г. по адм. д. № 10781/2010 г., I отд. на ВАС. Аргумент в

подкрепа на горното е и, че според трайно установената съдебна практика /ДОПК/ на ВАС, при уредбата на чл. 182, ал. 1 ДОПК и при предходната уредба на чл. 145, ал. 7 Д. /отм./ покана / съобщение за доброволно изпълнение, не създава права или задължения, нито засяга права и законни интереси на адресата си, нито е властническо действие по принудително изпълнение, а кани/осведомява за възможност за доброволно заплащане на сумите по нея /Определение № 13269 от 8.11.2010 г. на ВАС по адм. д. № 13686/2010 г., I О.; Определение № 9065 от 23.06.2011 г. на ВАС по адм. д. № 8032/2011 г., VIII О.; др./. На още по-голямо основание, не е действие по принудителното изпълнение предаването на изп. лист на публичния изпълнител, без да е образувано дело.

Само образуването на изпълнително дело представлява прекъсване на давността по смисъла на тази разпоредба, като след завършването му започва да тече нова давност.

При тези констатации съдът приема, че не следва да бъде приложен институтът на общата петгодишна давност по чл. 171, ал. 1 от ДОПК.

Следва да се има предвид, че давността не е производство по ДОПК. Тя е институт, регламентиращ последиците на бездействие на публичния орган по изпълнение, по отношение принудително събиране на вземането.

По правило давността не се прилага служебно. Поради това органите по приходите следва да прилагат правните последици на изтеклата погасителна давност само по искане или възражение от страна на длъжника.

Предмет на оспорване в настоящото производство е не правоустановяващото основание на задължението за плащане на публичното вземане, а на твърдението за осъществяване на правопогасяващ го факт - изтекла по отношение на вземането погасителна давност.

Погасителната давност е фактически състав, включващ период от време, през който носителят на едно субективно материално право бездействия, който състав поражда правото на задълженото лице да се позове на давността и да откаже изпълнение. По отношение на задълженията, жалбоподателката се позовава на давност изтекла до започване на принудително събиране на сумите. С предприемане на действия за принудително изпълнение с подаване на молба за образуване на изпълнително дело от 2013г. на публичен съдебен изпълнител, давността отново е прекъсната на датата на образуване на изпълнителното дело през 2013г.

За прекъсване/спиране на погасителна давност може да се говори само преди изтичането ѝ. Веднъж изтекла, погасителната давност не може да бъде прекъсната, арг. от чл.171, ал.1 и ал.3 от ДОПК.

По отношение направеното възражение на длъжника в изпълнителното производство и настоящ жалбоподател за изтекла абсолютна погасителна давност, органът по приходите е приел, че съгласно чл. 171, ал. 1 ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5- годишен давностен срок и началният момент, от който започва да тече давностният срок, е 01 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение или от 01.01.2011г., тъй като задължението за разноски и държавна такса за издаване на изпълнителен лист, е определено за безспорно на дата 25.01.2010г.

Като правна последица от действието на нормите за давността, с изтичането на давностните срокове по чл. 171 ДОПК се погасява правото да се събере по принудителен ред публичното вземане. Самото публично вземане не се погасява, то остава дължимо. Давността погасява правото да се претендират публичните вземания, но те си остават дължими, и могат да бъдат платени доброволно /чл. 174 ДОПК/ или да бъдат прихванати /чл. 128, ал. 1 ДОПК/.

Съгласно чл. 173 ДОПК публичните вземания се отписват, когато са погасени по давност. Тъй като ДОПК не предвижда специален документ за отписване на задължения, за документиране на тези действия компетентният орган може да състави протокол по чл. 50 ДОПК.

При горните констатации съдът намира, че жалбата е частично основателна по отношение на глобата в размер на 1000лв., тъй като се е погасило правото на публичния изпълнител да търси събирането ѝ по принудителен ред. Следва да се отмени Решение № ПИ-138/03.07.2013 г. на Директора на ТД на НАП-С., в частта в която са потвърдени действията на публичния изпълнител, обективирани в писмо изх. № 4896-000008/29.05.2013 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С., дирекция „събиране“, изразяващи се в отказ да отпише като погасени по давност публичните ѝ задължения по и.д. №4896/2013 г. по описа на ТД на НАП С., с титул изпълнителен лист от 29.01.2010 г. по внохд 354/2009 г. на САС, НО, 7 с-в, за заплащане на глоба в размер на 1000 лв., определена с присъда № 39/22.06.2009 г. на САС, 7 с-в, по внохд 354/2009 г., потвърдена с решение № 446/25.01.2010 г. по нохд. № 467/2009 г. на ВКС, II н.о, заедно с начислените лихви, с взыскател държавата.

Жалбата в частта по присъдените съдебно-деловодни разноски в размер на 90 лв., заедно с начислените лихви, с взыскател Висш съдебен съвет и такса за издаване на изпълнителен лист в размер на 5 лв. по внохд №354/2009 г. на САС, на, 7 с-в, заедно с начислените лихви, с взыскател Апелативен съд – С., е неоснователна, тъй като не е изтекла предвидената 5 годишна давност по чл.171, ал.1 от ДОПК, която започва да тече от 01.01.2011г. и към датата на предприемане на принудителни действия по събирането на сумите т.с. образуване на изпълнителното производство по изп. дело №№4896/2013 г. по описа на ТД на НАП С., не е изтекъл.

Съдържанието на защитата е функция на искането, с което длъжникът е сезирал администрацията. За пълнота трябва да се посочи и, че в обсъждания спор не е поискано издаване на документ, удостоверяващ отписването на вземанията, което да го определи като искане за административна услуга, разглеждано по реда на чл. 88 и сл. от ДОПК, поради което защитата на жалбоподателката е именно по реда на чл.266 и сл. от ДОПК.

Поради невъзможността да бъдат събрани тези публични вземания по принудителен ред, е въведена възможност за отписване на вземания, които са погасени по давност, съгласно чл. 173 от ДОПК. Аргумент в подкрепа на изложеното е и фактът, че се погасяват публични задължения, без да са определяни по основание и размер след проведено ревизионно производство, приключило с издаване на ревизионен акт / в тази насока Решение № 10656/23.07.2012 г., ВАС /.

При липса на правомощие за отписване на вземанията по смисъла на

чл. 173 от ДОПК от съда, преписката следва да се върне на публичния изпълнител за произнасяне по заявлението на жалбоподателката в частта относно глобата в размер на 1000лв.

Изтичането на погасителна давност е основание за погасяване на публичните вземания /арг. чл. 168, т. 3 от ДОПК при действието на който е изтекла давността/. Погасяването на публичните вземания по давност, пък съставлява основание за отписване на същите, регламентирано в разпоредбата на чл. 173 от ДОПК. Ефектът на погасителната давност е преустановяване на възможността за принудително събиране на вземането /за погасено по давност вземане не се издава изпълнителен титул/.

Съгласно чл. 173 ДОПК публичните вземания, които са погасени по давност, се отписват. Исканията и доводите следва да бъдат направени пред публичния изпълнител и при евентуален отказ за предприемане на действия по отписването им той може да бъде обжалван по реда на чл. 266 ДОПК. В случай, че направените искания и доводи по чл. 173 ДОПК не бъдат уважени, длъжникът може да защити правата си в производство пред административния съд, образувано по реда на чл. 268 ДОПК. В конкретния случай има образувано изпълнително производство при публичен изпълнител в ТД при НАП – С. и за жалбоподателката, е съществувала възможност да защити правата си по предвидения в ДОПК специален ред, който дерогира действието на общия ред.

Изложеното не е съобразено от административния орган в необходимата пълнота с последица - незаконосъобразност на постановения резултат, в обжалваната част по отношение постановения отказ за отписване на публичните задължения по изп.д. от 2013г., в случая за глобата в размер на 1000лв.

Следва да се отмени частично оспореното Решение и потвърдения с него Отказ за отписване на публични задължения поради изтичане на давностни срокове, като преписката в отменителната част на оспореното решение, се върне на административния орган, със задължителни указания съобразно мотивите на решението, като се произнесе по искането на жалбоподателката да се отпишат публичните задължения в размер на наложената глоба от 1000лв.

Административния акт, какъвто представлява оспорваното решение и отказът на публичния изпълнител са предмет на съдебна преценка за законосъобразност към момента на издаването им. В случая не е налице хипотеза на чл. 142, ал. 2 АПК.

Мотивиран така и на основание чл. 268 ДОПК, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № ПИ-138/03.07.2013 г. на Директора на ТД на НАП-С., в частта, в която са потвърдени действията на публичния изпълнител, обективирани в писмо изх. № 4896-000008/29.05.2013 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С., дирекция „събиране”, изразяващи се в отказ да отпише като погасени по давност публичните й задължения по и.д. №4896/2013 г. по описа на ТД на НАП С., с титул изпълнителен лист от 29.01.2010 г. по внохд №354/2009 г. на САС, НО, 7 с-в, за заплащане на глоба

в размер на 1000 лв. /хиляда лева/, определена с присъда № 39/22.06.2009 г. на САС, 7 с-в, по внохд №354/2009 г., потвърдена с решение № 446/25.01.2010 г. по нохд. № 467/2009 г. на ВКС, II н.о, заедно с начислените лихви, с взыскател държавата.

ВРЪЩА административната преписката на публичния изпълнител при ТД на НАП - С., в частта за произнасяне по заявлението на А. Г. А. -В., ЕГН [ЕГН], Адрес : [населено място],[жк], [жилищен адрес] за отписване на глоба в размер на 1000 лв., определена с Присъда № 39/22.06.2009 г. на САС, 7 С-В, по внохд №354/2009 г., потвърдена с Решение № 446/25.01.2010 г. по нохд. № 467/2009 г. на ВКС, II н.о, заедно с начислените лихви, с взыскател Държавата, при съобразяване с мотивите от съдебният акт и в цялост по поставените искания.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Г. А. -В., ЕГН [ЕГН], Адрес : [населено място],[жк], [жилищен адрес] против Решение № ПИ-138/03.07.2013 г. на Директора на ТД на НАП-С., в частта, в която е потвърден отказа в писмо изх. № 4896-000008/29.05.2013 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С., Дирекция „Събиране“, да отпише като погасени по давност публичните й задължения, представляващи съдебно-деловодни разноски в размер на 90 лв., заедно с начислените лихви, с взыскател Висш съдебен съвет; такса за издаване на изпълнителен лист в размер на 5 лв. по внохд 354/2009 г. на САС, НО, 7 с-в, заедно с начислените лихви, с взыскател Апелативен съд – С., по и.д. №4896/2013 г. на ТД на НАП С., с титул изпълнителен лист от 29.01.2010 г. по внохд №354/2009 г. на САС, 7 състав, НО.

Препис от решението да се изпрати на страните за сведение.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: